

χαρτοπαίκτης

χαρτοπαίκτης κ. **χαρτοπαίχτης** ο, θηλ. **χαρτοπαίκτρα** κ. **χαρτοπαίχτρα** κ. **χαρτοπαίκτρια** κ. **χαρτοπαίχτρια**, η, ουσ. [*<νεότ. χαρτοπαίκτης*], εκείνος που παίζει συστηματικά χαρτιά, που κατέχεται από το πάθος της χαρτοπαιξίας: «κάθε βράδυ παίζει χαρτιά, γιατί είναι μεγάλος χαρτοπαίχτης»·

- του χαρτοπαίχτη, του ψαρά, του κυνηγού το πιάτο, δέκα φορές είν' αδειανό και μια φορά γεμάτο, βλ. λ. [πιάτο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας